

dene for nær, end man troer; thi, mine Herrer, foruden, at det ikke er ganske ligegyldigt for Folk at skulle undvære 4, 6 indtil 8 % af deres Gage, hvilket var det, Forslaget gik ud paa, kan og maa det ikke fra min Side oversees, at Embedsmænd, og navnlig de Embedsmænd, om hvem her er Tale, maae deeltage med alle os Andre i Udredelsen af Skatterne, medens de desuden have en særlig Byrde, der for Mange af dem er af stor Betydning, nemlig Forpligtelsen til at sørge for deres Efter, hvilken i Almindelighed andrager 12 1/2 %, ikke ganske sjældent 15 %, ja stundom endog en meget højere Procent af deres Gage, naar Aldersforskjellen mellem Mand og Kone gaaer ud over det mere Almindelige. — Den ærede Rigsdagsmand er heller ikke tilbøielig til at tillægge de af mig fremhævede Omstændigheder, der skulde indvirke paa den fremtidige Pensionsstørrelse, den Betydning, som jeg tillægger dem. Jeg tillod mig igaar at antyde, at ogsaa Betragtningen af disse Forhold maatte føre mig til at være meget forsigtig med nu at gaae ind paa dette Forslag, og jeg skal fremdrage den samme Betragtning idag, fordi den efter min Mening har væsentlig Betydning. De Herrer ville ved at gennemgaae de enkelte Rister let see, at den Pensionsbyrde, som tynger stærkest, er fremkommen ved, at man hidtil, navnlig paa Grundlag af de tidligere Embedsforhold, har kunnet opnaae at komme paa de højeste Pensionssatser, uden at være nogen meget gammel Mand; de Herrer ville see, at det er forholdsviis mange Procent af den hele Pensionsbyrde, der nydes af de Mænd, som have kunnet gennemløbe en Tjenestetid af ca. 29 Aar. Det er nu min Overbeviisning, at det, saaledes som Embedsforholdene i de senere Aar ere stillede, og saaledes som de af mig ere foreslaaede at skulle stilles, vil høre til Sjeldhederne, at en Embedsmand vil kunne leve saalænge og beholde sin Rasthed saalænge, at han vil kunne naae op til en Tjenestetid af 29 Aar; men da jeg maa antage, at man ikke let vil finde

det urimeligt, at en Mand, naar han gaaer af fra sit Embed, skal, naar han ikke skal nægte sig Noget af, hvad han hidtil har været vant til, nøies med mindre end 2/3 af det, han er vant til at have, vil han nødsages til af sin egen frie Villie at være betænkt paa, hvorledes han, naar hans Afskedstid kommer, skal sørge for at kunne fylde Pensionen til de 2/3 af Gagen. Det vil han efter min Overbeviisning ikke kunne gjøre uden netop ved frivillig at skaffe sig Indtægter gennem Livrenter. Naar man imidlertid paa indirecte Maade ved Ansættelsen søger at berøve Embedsmændene Afgang til en nogenlunde sorgfri Alderdom, maa man dog ogsaa vogte sig for at paalægge ham større Byrder, end han vil være istand til at bære. Jeg for min Deel nærer ingen Tvivl om, at ikke blot de mange Embedsinddragelser, der have foreligget, men ogsaa de meget betydelige Forandringer, der ere gjorte med Hensyn til Tidspunktet for Pensionsberettigelsens Opnaaelse, i Tidens Løb ville vise sig at have en ganske overordentlig Betydning for Pensionsbyrdens Størrelse. Hvor nødigt jeg end vil sige det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger) imod, troer jeg dog, at han lægger nogen større Vægt paa de Tilfælde, hvori en Embedsmand bliver afskediget paa Grund af, at man ikke kan bruge ham; Saadant er idetmindste ikke indtruffet ret tit i den Tid, jeg har haft den Ære at have Portefeuillen, hvorimod det ganske sikkert maa være paafaldende, hvad ogsaa det ærede Medlem bemærkede, hvor overordentlig stor en Pensionsbyrde der flyder næsten af enhver Omorganisation af vore Embedsforhold. Man vil af de statistiske Meddelelser kunne see de nærmere Følger af disse, idet der er en særegen Tabel, som omhandler dem, men det maa da ogsaa forventes, at man omsider kommer til No med sin Omorganiseringen, og at disse Anledninger ikke i al Evighed ville vedblive at medføre saa store Byrder for Pensionsvæsenet. — I Anledning af en Bemærkning, som kom fra det ærede